

Сергій ОСОКА (НЕЧИТАЙЛО)
(м. Полтава)

Поет, прозаїк, перекладач, редактор, журналіст, член Національної спілки письменників України.

Народився 23 березня 1980 р. в селищі Велика Богачка на Полтавщині. Випускник філологічного факультету Полтавського державного педагогічного університету імені В. Г. Короленка (2002).

Автор чотирьох збірок віршів і новел: «Сьома сніжинка січня» (2002), «Небесно падалиця» (2015), «Нічні купання в серпні» (2016), «Три лини для Марії» (2020), численних публікацій в обласній та всеукраїнській періодиці, журналі «Кур'єр Кривбасу», альманахах «Болотні вогні», «Рідний край» тощо. Переклав українською мовою чотири книги

Олега Сенцова, які вийшли у «Видавництві Старого Лева» (Львів) упродовж 2019–2020 рр.

Лауреат Міжнародного конкурсу найкращих творів молодих українських літераторів «Гранослов – 2000», премії видавництва «Смолоскип» (2006), премії Полтавської обласної ради імені Феодосія Рогового (2018).

Збірка «Нічні купання в серпні» увійшла до короткого списку книжкового рейтингу «ЛітАкцент – 2016», а «Балада про квашені помідори» з неї – до тридцятки найкращих українських оповідань (проект радіо НВ за підтримки Українського культурного фонду, 2021). Збірка «Три лини для Марії» здобула спеціальну відзнаку на конкурсі «Best Book Award – 2021» у рамках Львівського міжнародного книжкового форуму; увійшла до довгого списку «Книги року ВВС» і коротких списків Премії Львова – міста літератури ЮНЕСКО й Національної премії України імені Тараса Шевченка (усі – 2021).

СТАМБУЛЬСЬКА ПІСНЯ

пливла собі без голосу з ключами та й на поясі
зрадецькими дорогами хрещатими волічками
аж поза кам'яницями де той невольник молиться
що в нього ноги спутані що дні йому полічені

не бачила за юрмами незчулася за гомоном
забулася заплуталась ударилася зосліпу
об десять брам золочених об двадцять стін мурованих
об сонце неприкаяне в Босфорі пополоскане

а попливла б за рибами полинула б за птицями
нехай те серце вискочить нехай почує матінка
як я крізь сон ходитиму глибокими темницями
ключами дзеленчатиму та двері отверзатиму

ячатиму обмарена сама собі розхристана
яристими намистами розкритими коранами
щоб вивести невольника з базару аж до пристані
поміж важкими хмарами й богами барабанними

та й повернуся повагом та й піднімуся сходами
крізь десять стін мурованих лица торкнуся пальцями
примарна ніби гурія сріблиста наче лодія
до самих брів закутана шовками самаркандськими

бо я йому єдина – зоря над ятаганами
княгиня сліз неспланих рабиня ймення власного
ой чом же я потурчилась чому побусурманилась –
для розкоші турецької для лакомства нещасного

* * *

ще на городі поралась Явдоха
ще ткався хміль у неї на плечі
ще під вікном твоя сорочка сохла
а потім дощ сорочку намочив

ще під дощем вирівнювалось жито
ще ти ходив без слова як святий
і все хотіло впасти і напитись
твоеї молодой німоти

а потім раптом вікна потьмяніли
бджола збрала в вузлики тепло –
то за городом змовились могили
щоб сніг ішов
щоб літа не було

* * *

Вертає ніч додому, в небеса –
Широким лугом, річкою вузькою.
Он перепілка вийшла із вівса –
До стежки притулилася щокою.